

CONCERTS DE VILLA JARDÍN

la crònica

María Camps

Sinestèsies al jardí de la mà de Marco Mezquida

Aquest cap de setmana es clausurava un cicle de música que ha durat 26 anys, de la mà de Pilar Alonso, propietària de Villa Jardín, a Sant Lluís, i promotora musical a través de la Fundació Fidah. Han estat molts anys de dedicació altruïsta a la promoció de la música clàssica, i per Sant Lluís i per Menorca ha estat un privilegi poder comptar amb l'entusiasme i encert d'una persona com ella. El just i merescut homenatge se li va retre, diumenge passat, en el marc del darrer concert a Villa Jardín, amb en Marco Mezquida com a protagonista i amb l'aforament ple de persones amigues de ca nostra i també vingudes de fora.

Marco va agrair i va posar en valor l'acció de l'amfitriona en el context dels seus inicis musicals, quan aquell escenari de Villa Jardín va brindar-li les primeres oportunitats de mostrar el que sabia fer i fou un esperó per créixer com a músic i girar el món per tornar, amb les seves pròpies composicions, a casa.

Perquè el concert de diumenge va tenir com a eix vertebral la improvisació, així com algunes improvisacions/variacions a partir de peces de Handel, Verdi, Puccini o Bach. No hi faltaren alguns temes dels seus darrers treballs discogràfics, que Marco va presentar degudament.

Al marge de les peces concretes que el músic va desplegar en solitari, o junt amb alguna puntual col·laboració de Suso González i una servidora, el que des-

Marco Mezquida va escampar la seva saviesa i immensa musicalitat per l'atmosfera del jardí. Fotos: PACO STURLA

tacaria de la vetllada és la poesia feta música que es va escampar per tot el jardí a l'hora crepuscular d'una nit plàcida d'estiu. Un cop més, Marco va donar compte de com n'és de gran com a músic i va oferir tota una paleta de recursos que es posaren al servei del moment i de l'ocasió, atorgant-li al comiat del cicle de concerts a Villa Jardín una esplendor merescuda i especial.

Marco és un músic que conté

Una vetllada de poesia feta música que es va escampar per tot el jardí a l'hora crepuscular d'una nit plàcida d'estiu

molts músics a dintre. Quan es posa sol davant el piano és capaç de recrear tantes atmosferes com puguem imaginar, polièdric com és.

De primer, aparegué el Marco poètic i tot el jardí es tenyia d'evocacions simbolistes finiseculars, d'imatges, de colors, de sons de la natura que el músic arrabassava al teclat, de silencis plens de lleugeresa. I les olors, els colors, els tactes i els sons es fusionaven en un joc de sinestèsies absolutament hipnòtic i suggerent.

Després apareixia el Marco experimental i els sons més avant-

guardistes prenien l'espai, amb la força del repte sensorial i cognitiu que ens llençava. L'instrument es metamorfosava per l'acció del músic en una proposta que transgredia la convenció i ens obligava a participar activament del fet musical.

El Marco transformador entra en escena quan, a partir de peces d'altres autors, ens brindava les variacions que naixien de la seva ànima arran d'aquelles melodies conegudes. Potser un dels moments més atractius el constituïen precisament aquests treballs sobre allò reconegut, ja que la riquesa del joc harmònic que neix del seu piano i que ens brinda una perspectiva nova sobre aquelles peces clàssiques resulta del tot suggerent. Magnífic!

I d'aquesta manera, el pianista desplegava les seves simfonies en «Marco major» i «Marco menor» per escampar la seva saviesa i immensa musicalitat per l'atmosfera estival del jardí, que acollia deleterós l'espectacle de suggestions que naixien de la mà de Marco Mezquida.

El públic, molt respectuós i atent a les progressions i reptes que ens llençava el protagonista de la nit, va saber reconèixer la gran qualitat del concert i va demostrar, un cop més, l'amor de la gent de ca nostra per la música en majúscules.

Amb aquest segell d'or es tancava el cicle, i el comiat esdevenia més dolç per l'acció balsàmica de l'art que havíem compartit. Gràcies, Marco, per tanta sensibilitat i poder de connexió. Gràcies, Pilar, per tantes nits meravelloses en un indret màgic que restarà a la memòria de tots els que l'hem conegut. En paraules de Pilar Alonso, «música, música, música, per favor!».

la crònica

Ignacio Iraburu

El pianista Daniel Ligorio tenia clar que la primera actuació de les dues programades aquest any als Concerts de Villa Jardín, de Sant Lluís, era especial: «Per mi, pel que significa Beethoven en el pla de la idiosincrasia. I després tocar-lo aquí és sens dubte un altre al·licient, per les persones, pel que significa també aquesta última edició i pels dies meravellosos que ha significat venir a aquesta cita i el que suposa trobar-me amb aquesta illa tan especial».

Ligorio és un dels primers noms del panorama pianístic nacional, multipremiat, multireconegut, amb concerts per Europa i Amèrica, i va oferir, un meravellosos concert en aquesta edició, número XXVI, de la cita

El pianista Daniel Ligorio ofereix una actuació esplèndida

que impulsa la Fundació Fidah i l'Ajuntament de Sant Lluís.

Una nit especial, amb la temperatura adequada i la presència de més de dos centenars de persones.

Pilar Alonso, presidenta de Fidah, va agrair prèviament a l'Ajuntament de Sant Lluís, al pianista i al nombrós públic la seva presència, i amb un «Visca la música, com cada any!», va donar pas a la nit.

Daniel Ligorio, un pianista arrabassador, va tocar a la porxada il·luminada amb espelmes d'aquesta suggerent casa del

1900, sentint els temps i la transformació vital a través d'un programa totalment beethovenià.

Els aplaudiments van sonar i sonar, després d'hora i mitja, i Ligorio va respondre amb dos bisos: «La danza de fuego», de Manuel de Falla, i «Epílogo de escenarios romànticos», de Enrique Granados, una peça reposada i profunda, brindada a «per tu, Pilar Alonso». Una dedicatòria justa per a l'ànima dels concerts que arriben aquest any ja al final, després de complir l'edició XXVI de la seva història.

